

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Година XIV

Број 30

април 2016.

<http://www.paracinac.com/>

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

ЗНАМЕНИТИ ПАРАЋИНАЦ МИЛОЈЕ ЛЕШЈАНИН СПОРТ

Одржана Годишња
скупштина Удружења
Сећање на Борка
Качунковића

број
30

*Свим Параћинцима и пријатељима Параћина
желимо срећне ускршње празнике!*

Удружење Параћинаца
и пријатеља Параћина

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

Пише: Мирослав ДИМИТРИЈЕВИЋ

„ТРАЧКИ КОЊАНИК“ ПРОНАЂЕН КОД ПАРАЋИНА ПРЕДСТАВЉА УСТВАРИ ЦАРА ТРОЈАНА

Одмах морамо нагласити да култ „трачког коњаника“, као ни култ „подунавског јахача“, никада нису постојали код Срба у праисторији, нити у првим вековима хришћанства. Њихове „култове“ су измислили савремени археолози и историчари, иначе строго контролисани и на материјалном и теоретском плану, од страних ментора, како не би обелоданили право значење тих јахача на коњу, који су врло присутни на многим археолошким локалитетима. Већ сама та чињеница говори да је такозвани „трачки коњаник“ или „подунавски јахач“ неко врло важно божанство древних Срба, које се не сме именовати, јер би тај артефакт, врло дубоко у историјској прошлости убицао његово порекло, што наравно не иде у прилог заступницима антисрбске - измишљене историје.

Осим у светилишту изнад Параћина, плоче тзв „трачког коњаника“ су још пронађене у Банату, источној Србији, источној Македонији, западној Румунији и западној Бугарској. Коњаник има огртач, штит и копље, око њега су пас, лав и змија, дрво живота и рог обиља, симболи који указују да би то могло бити и божанство плодности. Треба рећи да је и стари српски бог Триглав повезан са коњима, а можда је чак и коњ један од његових облика. **Триглав се може поредити са царем Тројаном. Са доласком хришћанства Триглав је потискиван, али је зато у народу табуизиран у цара Тројана. Зато сматрамо да тзв. Трачки коњаник, Подунавски јахач, ведски Тримурти и наш српски-словенски бог Тројан су уствари једно исто прастаро српско божанство.** Међутим, ту чињеницу „званични историчари“ не желе да уваже, јер би тиме српској митологији и религији дали исувише дубоку прошлост и значај. **На њихову жалост истина се не доказује. Истина се показује, а лаж се доказује.**

И на мермерним (вотивним) плочама које су нађене на Карађорђевој брду код Параћина „трачки коњаник“ држи исте или сличне, горе описане „инсигније“. А познато је из народних предања, које званични археолози и историчари не узимају у обзир, да је и цар Тројан био, поред осталог и симбол плодности. За „трачког коњаника“ археолози и историчари кажу да је био посредник између смртника и богова, наводно Рашани (Трачани) су веровали у њега и њему у част су прављена светилишта где су му се широке народне масе клањале и молиле. На тим светилиштима Срби су приносили дарове-захвалнице, вотивне

плоче, како их сада зову археолози, али не трачком коњанику већ богу. У ведској цивилизацији Срба у Индији то је био Тримурти – Троглави, у Европи бог Триглав, потом цар и бог Тројан, посебно популаран у Великом Поморављу, чији се један од градова налазио на десној обали Велике Мораве, код данашње Ћуприје.

Александар Велики Карановић

У праисторији имамо сличан случај и из времена Александра Великог Карановића, освајача трећег српског светског царства. На пространству његовог царства било је десет „белих Александрија“, подигнутих њему у част. Најпознатија је била она у Египту. По свој прилици ни други по реду освајач света цар Сербо Макеридовић или народски речено цар Тројан, није имао мање градова који су носили његово име. Можда чак и већи број градова и бедема и данас носи име цара Тројана. Одмах да разјаснимо: није у питању ромејски цар Трајан, што је покорио Дачане, већ древни српски цар и бог Србон, популарни цар Тројан. То тврди и др Радивоје Пешић, који каже: **„Назив није везан за императора Трајана и његово време, пошто су Тројанови бедеми постојали и недалеко од Кијева. Сасвим је могуће и да Тројан и Трајан уопште нису синоними“.**¹

Такозвани коњски дани, у хришћанству се називају Тодорови коњи, али нису везани за светог Теодора (Тиرونског) и не светкују се на тај дан, већ у следећу суботу. И та чињеница нам указује да је овај култ или обичај био везан за персонализовано божанство – бога Тројана, освајача светског царства, а који је то царство освојио јашући на коњу, да би у хришћанској цркви био скривен иза имена Тодорови коњи – који у приличној мери, довољној да се „Власи не досете“, кореспондира са синтагмом - Тројанови коњи. Са доласком нове вере прослављали су се, у суботу после празника Светог Теодора (Тиرونског) – Тодорови коњи или коњски дани. Ево шта о томе пише Саватије М. Грбић:

„Тога дана, они који имају коње, месе колач за здравље коња. Колач се меси округло, а на средини пробушен, тако да би га човек могао

натаћи на руку. Тога дана ваља да се коњи јашу или прежу. Обично се искупе повише коњаника, сваки коњаник ваља да натакне на леву руку онај колач и тако са колачом мало пројаше коња. Пошто се коњ мало пројаше, изломи се онај колач и даде се мало и коњу, да од њега поједе." /2
Зато верујемо да се иза празника Тодорова субота крије стари србски-словенски претхришћански празник посвећен коњима али и богу Тројану.

„Трачки коњаник“ је уствари, цар и бог Тројан, често приказиван и са три главе, односно ведски Тримурти (троједно божанство Срба на индијском потконтиненту) и србско-словенски Триглав, касније Тројан у праисторијској вери народа Мораве, представљају једно исто божанство које, због удаљености и раздвојености једног истог народа, и касније доласком хришћанства, добија мало другачије називе и особине.

1/ Радивоје Пешић: „Разматрања и материјали-Велесова књига“, „Пешић и синови“, Београд, 1995.

2/ Саватије М. Грбић, Српски народни обичаји из среза Бољевачког, Српски етнографски зборник, књига XIV Српска краљевска академија, Београд, 1909. стр. 109

СРБСКА КУЋА ИЗ СТАЛАЋА СТАРА 4000 ГОДИНА

Тамо где су „две Мораве стале код Сталаћа да сачине трећу“, (двадесет пет километара јужно од Параћина), одакле географски почиње Параћинско-јагодинска котлина, а коју је забележио и Вук Караџић „равнина низ Мораву, особито од Параћина до Дунава“./1

Према археолошким налазима са терена, иако систематска студијска истраживања праисторије нису вршена, са сигурношћу се може тврдити да је овај крај у праисторији био врло густо насељен.

Локалитет „Гологлава“ је узвишење-тераса са плитким земљаним слојем и налази се у граничном појасу између Сталаћа и села Лучине. На „Гологлави“ су откривени остаци једне србске куће из тзв. бронзаног доба, у облику полуземице, прислоњене уз стenu, са доњим делом мало укопаним здравицу.

Интересантна је чињеница да је праисторијски Србин (Трибал=Србаљ) за изградњу куће још тада користио околни материјал: ломљени камен, облутке, дрво и пешчар.

У самој зони куће пронађени су остаци керамичких посуда, али и целих шоља, поклопаца, делова питоса, потом обрађени камен и жрвањ за мљење житарица. Осим тога ископана су и шила и држачи за металне алаткер од јелењих костију, а у најдрагоценије налазе убрајају се: бронзано копље, игле и украси за косу.

На основу овог археолошког материјала и артефаката закључујемо да се моравски Србин пре више од 4000 година бавио пољопривредом,

ловом и сточарством, јер су у околини пронађене и кости домаћих и дивљих животиња./2

1/Вук Стеф. Караџић „Географско статистическо описаније Србије“, „Даница“ за 1827. годину, штампана у Бечу, у штампарији јерменског манастира

2/Видети детаљније: Мирослав Димитријевић (и сарадници): *Ћићевац са околином*, историјска и антропогеографска студија, Одбор за село САНУ, Београд, 1999.

Мирослав ДИМИТРИЈЕВИЋ

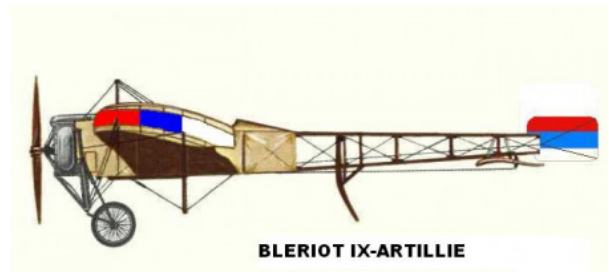
Знаменити Параћинац

ЖИВОЈИН ДЕСПОТОВИЋ ПРВИ ПАРАЋИНСКИ АВИЈАТИЧАР

Српска авијатика је формирана 1. септембра 1912. године декретом Врховне команде Краљевине Србије и у почетку је имала само ваздухопловну екадрилу и балонско одељење.

BLERIOT IX-MILITARIE

BLERIOT IX-ARTILLIE

Први авиони српске авијатике

Параћинац Живојин Деспотовић први је Параћинац који је ступио у редове српске авијатике, која је у почетку имала искључиво извиђачке намене. Године 1915. у Солуну пилот Деспотовић је придодат француским ваздухопловним снагама.

Српски пилоти испред авиона на Солунском фронту 1915/1916

У Паризу се обучавао за опасне летове у којима и учествује у току 1916. године са савезничким снагама. Међутим, војничка каријера Живојина Деспотовића се ускоро мења, и он бива прекомандован у инжењеријске јединице. Тек 1921. године Деспотовић опет наставља рад у ваздухопловним снагама Краљевине СХС, али овога пута као ваздухопловни инжењер. Његова стручна реч и знање имаће касније велику тежину у крагујевачком заводу за производњу борбених летилица.

Осим Живојина Деспотовића, значајан допринос развоју српске авијатике дала су још двојица Параћинаца. То су Драгољуб Благојевић и Никола Жикић, професионални војници који су ступили у одељење српске авијатике на Солунском фронту 1916. године. И они заслужују помен као први параћински пилоти, који су уз Живојина Деспотовића, дали допринос развоју српске борбене авијатике почетком 20. века.

Мирослав Димитријевић

(Напомена: Овај и наредни портрети и биографије знаменитих Параћинаца преузети су, и делимично допуњени, из зборника „Знаменити Параћинци“ аутора Мирослава Димитријевића, који је објављен 1996. године, као и из рубрике „Незаборавник“, штампане у листу „Параћинских 14 дана“ од 2001-2003. године, коју је писао и уређивао поменути аутор)

СЕЋАЊЕ

Сећање на Велибора - Борка Качунковића

Велибор Качунковић, за све нас познатији као Борко је био наш дугогодишњи и уважени члан, један од оснивача Удружења Параћинаца У Београду и председник Скупштине Удружења Параћинаца.

Удружење Параћинаца је у уторак 29. марта 2016. од 18.30 одржало вече **Сећања на господина Велибора - Борка Качунковића**, уз присуство чланова Боркове породице.

У наставку ћемо пренети оно што о Борку кажу његови пријатељи Властимир Матејић и Бранко Куцина.

**Качунковић Борко,
драги школски друже,
пријатељу и више од тога,**

Опраштам се од тебе, у своје и у име наших другова из доба одрастања, у име бројних заједничких пријатеља и Удружења параћинаца, присећањима на моје доживљаје тебе, највише као

дечака и младића, који је утицао на одрастања већине припадника наше генерације.

Борко Качунковић и Властимир Матејић

Упознао сам те друге године Другог светског рата у Србији, која је почела, живела и напустила Двадесети век са више људских трагедија и жртава него остварених победа. Уписали смо тадашњу гимназију у Параћину са родитељским и нашим дејим циљевима да одрастајући направимо нешто од себе и света у коме ћемо живети.

У мом првом доживљају тебе, видим лепог плавокосог дечака, насмешеног, живахног, самосвесног и слободног да учини много тога што је, за моје тадашње поимање ствари, превазилазилодозвољиве слободе дечака. Ту твоју самосвесност видео сам и као храброст која је превазилазила ограничења која је наметалотврдо гајењедечије послушности. Ти си нас учио освајању животне храбрости и отуда моја прва слика тебе: мали параћински Краљевић Марко, праведан и храбар мали несташко.

Ми дошљаци из сеоских средина били смо изложени пакостима, претњама и малтретирању од деце параћинске малограђанштине и били уплашени од тог нама новог немилосрдног света. Ти си нам постао заштита која је спасавала наша уплашена дечија срца, наш параћински дечији Робин Худ.

Био си успешан спортиста, баш као и обојица твоје старије браће. И сада те видим како побеђујеш на тада популарним крос-контри тркама и како остајеш изнад тих победа, које некако скриваш тако да смо их, ми твоји другари, доживљавали без икакве љубоморе, као и наше сопствено достигнуће. Корен тог твог центлменског држања, које те красило целог живота, је у сваког поштовања вредној породици чији си изданац био; у породици која је са себи сличнима градила једну моралну и достојанствену грађанску варош и Србију. То грађење модерне Србије, стицајем околности, прекидано је највише на радикалан начин и све до данас спорадично настављано. Био си добар фудбалер, чак и професионалац у тој

мушкој игри, бескомпромисан, храбар, никада изгубљена лопта или противник за кога си увек имао витешко поштовање. Моја трећа слика тебе је један тешко прелазан центар халф, задња линија одбране, у фудбалу и сасвим метафорично.

У најлепшим гимназијским годинама живота био си љубимац девојчица. Овај велики поклон природе код већине таквих младића рађа надменост, осећај премоћи, мушку хвалисавост и ароганцију. Овај поклон није код тебе развио ништа од овога; само си се благо смешио те су ти твоји успеси били примани без икакве љубоморе као да су и наши. На тој слици тебе видим као освајача срца који то доживљава као дату, лепу али не и превише важну ствар.

Бавећи се музиком, зарађивао си неко време за физичко преживљавање и за богаћење твоје укупне егзистенције. Био си обдарен многим талентима, способностима и чињеницама. Могло би се рећи, на један чист дечији ренесансни начин. Све што си видео, примао и чинио било је са тим твојим смешком, спортски. Остао си насмешен, разуман, добре воље, паметно храбар све до нашег задњег виђења које је било не тако далеко од овог дана у ком се од тебе опраштамо.

У добу када се из младости прелази у зрелост заобишао си судбину према којој несташлуци бројних младалачких способности воде ка површном сваштарству које се завршава безвољним отаљавањем професије. Постао си посвећени врстан инжењер рударства који се одазвао рударској пракси удаљеној од погодности живота у метрополи. Јео си тврд рударски хлеб и дисао тежак јамски ваздух, заједно са својим рударима дубоко саосећајући са свим њиховим недаћама, потребама, тешкоћама и радостима. Рударство си имао у малом прсту, био си поштован од оних изнад себе у хијерархији и вољен од оних испод себе; уважаван од сарадника, колега и пословних пријатеља широм у то време велике и разноликостима богате земље.

Са тим искуством и знањима постао си веома успешан и цењен пројектант рударских система и процеса и истраживач у рударском институту. Постао си заљубљеник у историју рударства, рудника, школа, града Параћина, мостова и отаџбине Србије. Сав окренут слободи још од раног детињства, чувао си своју никада на рачун туђе, ограничавао си је својом оданости демократији и стабилним етичким ставом.

За дуго време, све до почетка деведесетих година, виђали смо се ретко али смо се пратили, како се то данас каже, на даљину. Како су се приводеле крају наше формалне радне обавезе виђали смо се све чешће и све забринуте расправљали о посртајима наше земље и народа током Двадесетог века, без икакве горчине, без јасне наде да можемо нешто учинити али са уверењем да се и у старијим годинама налазимо пред одговорностима за свој допринос напредку и развоју. Задњих готово десетак година током наших

разговора, ручкова и вечера преко пута мене је седео мој друг Борко, личност сачињена од мноштва различитих талената, способности, одговорности за себе, породицу, позив, пријатеље и другове. И са увек присутним и деликатно саопштеним поштовањем које је имао за своје родитеље, наставнике и сараднике. Избегавали смо да гласно саопштавамо своје узајамно поштовање, држали смо то унутар себе, као један од најдубљих сасвим личних доживљаја.

Са овим сликама пред очима опраштамо се од тебе, сви овде присутни и неприсутни твоји другови из гимназијских и каснијих година, из времена када су наде биле велике а другарство право. То време ти си на свој начин обликовао и обележио у највећој могућој мери.

Твој физички одлазак је велики губитак у првом реду за твоју супругу Наду, за твоје синове Божицара и Радослава и за њихове породице. Свима је нанесен бол, са којим си нам оставио дивну слику твог богатог живота, успомену коју ћемо заувек чувати, за све што си дао и учинио,

Нека ти је вечна слава, велико хвала и лак свет у који си се преселио.

04.03.2016. **Властимир Матејућ**

Бранко о Борку,

Припала ми је тешка дужност и велика част да о Борку напишем, односно кажем оно што многи од Вас не знате јер сте млади а односи се на породицу Петковић односно Качунковић, на део његовог живота пре студија.

**Борко Качунковић, Бранко Куцина и
Зоран Матовић**

Породица као и многе друге породице и нашем граду Параћину као што су Теокаревић, Николић, Миленковић (има их две), Недељковић, Станковић, Стасни, Јовановић, Брђовић, Шљивић, Живановић (академик Тома Живановић) припадају грађанском стаљежу одавнина као породица Петковић.

Из дела набројаних и других породица Параћин је дао много високих интелектуалаца лекара, инжењера, професора, правника и других занимања. Многи се нисмо вратили у свој град да га надградимо, своје знање и љубав смо дали другим срединама, као и ми који смо овде. Разлог тражим и сам као и многи од вас.

Породица Петковић датира из XIX века у Параћину, почевши од чукундеде Петка који је носио капу са цветом "Качунак" па ето презимена Качунковић - деци тетка Каје и чика Боже, како смо их звали као деца.

Тетка Каја и чика Божа имали су четворо деце : Гордану, Зарију (по деди Зари), Ђорђа (по стрицу Ђорђу Петковићу-чувеном адвокату поморавља чији је унук ту сада међу нама) и Велибора-Борка.

Сва деца су образована : Заре је економиста, Ђорђе је познати фудбалски тренер а Борко дипл. инж. рударства.

Као и сва деца тог доба волела су спорт – фудбал, који се играо на многим пољанама где се јурила крпењача од јутра до вечери. Своју жељу за афирмацију тражили су у Ф.К."Јединство". У тиму Ф.К."Јединство" била су три сина тетка Каје и чика Боже и зет Раде Петровић : Заре-голман, Ђока-десни бек и Борко као потенцијални првотимац а леви бек зет Раде Петровић.

Тада се Ф.К."Јединство" такмичило у трећем рангу бивше државе. Наш Борко као резерва великанима параћинског фудбала (Заре, Ђока, Пера Шоче, Ратко Маљић, Лаза и Бора Миленковић, Лукић и други) се одлучио да се кали заједно са другим вршњацима у Ф.К."Борац"- тим Српске фабрике стакла (Ченди, Лоле, Микица, Љубиша Данинац, Полоњски и други) и тако стварају јаког ривала Јединству.

Као и сви свршени гимназијалци чувене параћинске гимназије а још чувенијих професора (Јосифовић, Васић, Фрегл, Јовановић, Ивановић-Ивча и други) Борко уписује студије на рударском факултету а истовремено игра за Ф.К.Техничар, клуб техничких факултета, свира у оркестру који су формирали параћински студенти и тако се издржава у току студија.

По наговору Борка клубу приступа и брат Ђорђе кога одмах врбује Ф.К."Раднички" из Београда, тада члан Прве савезне лиге у фудбалу а одатле прелази у Ф.К."Осијек", где завршава своју играчку каријеру и почиње да гради своју успешну каријеру тренера.

Најстарији брат Заре по завшетку Економског факултета постаје важна линија у својој струци у Савезу синдиката Југославије.

Борко, по завшетку студија ствара породицу, добија синове Божицара и Радомира, са породицом одлази у Приштину у рудник "Ајвалија" и врло брзо као вредан и стручан постаје технички директор рудника. У Приштини остаје десетак година након чега прелази у Београд у Рударски институт где ради до пензије радећи на пословима истраживања и пројектовања многих рудника

широм Југославије. Као врсни инжењер рударства постаје члан Рударске Академије Србије.

Како никада није заборавио своје порекло и завичај са својом генерацијом матураната на прослави 50.год. матуре 2000.год. са Момиром Стефановићем, Бранком Радовићем, Властом Матејићем, Миком Радосављевићем, Дудњиковом своји идеју дружења претварају у стварност и са нама нешто мало млађим формирамо "Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина" у Београду које је недавно прославило 15 година свог постојања .

Борко је веома успешно водио Скупштину Удружења и оставио велики траг као параћинац, успешан инжењер и спортиста.

Његова супруга Нада и синови са својим породицама могу бити поносни на њега као дивног човека, брижног супруга, оца а још бољег деду петоро унучади, целе фамилије Качунковић и Петковић.

Нека му је вечна слава, драги Борко ХВАЛА ти на свему !

29. 3. 2016. **Бранко Куцина**

Борков интересу РТВ каналу М на прослави 10 година Удружења

"Поносан сам што сам из породице која је оставила одређене трагове у Параћину. На жалост веома мало параћинаца који су завршили факултете је остало у Параћину, што сам чуо и од једног човека који је све време остао у Параћину, где смо били мало непожељни и жао ми је што је тако. Али, ови сусрети параћинаца ме освежавају и подсећају на младост и све најлепше што сам проживео у Параћину. "

Борко Качунковић

ПАРАЋИНАЦ
Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Сећања Борка Качунковића на параћинске биоскопе

Познато је да су телевизија, а у новије време и интернет, скоро „сахранили“ биоскопе. Сада се и у Београду број биоскопа, свео на број прстију једне руке, уз покушаје да се кроз приказивање филмова у 3D технологији, биоскопима врати њихов значај. У свим градовима у унутрашњости Србије постојали су биоскопи, који су допринели уметничком и културном образовању становништва.

Сећања писца ових редова допиру до периода пред Други светски рат, заправо до пре 20 и више година. У то време у Параћину су постојала два биоскопа. Један је био у саставу хотела „Гранд“, који се налазио на левој обали Црнице, непосредно поред моста у главној улици. Овај објект је одавно срушен. Други биоскоп је био у саставу кафане „Круна“, у главној улици, стотинак метара, пре Робне куће „Београд“, идући од моста, ка споменику. Овај објект и данас постоји и у њему се налазе занатске радње (израда кључева) и продавнице.

Власник хотела „Гранд“ био је Јоса Миленковић, солунски ратник, добар домаћин и кафеџија, како су се тада називали угоститељски радници. оквиру хотела „Гранд“, постојао је ресторан са кухињом, неколико соба за преноћиште, биоскопска сала и летња башта, у којој су такође приказивани филмови.

Посебно је била интересантна летња башта. Река Црница није била регулисана, као сада, па је газда Јоса, изградио летњу башту, која је била на дрвеним стубовима побијеним у земљу од биоскопске сале до саме реке и покривена даскама. Башта је била опремљена као кафана, односно ресторан, па су у њој истовремено могли да се једу ћевапчићи и гледа филм. Да би гледање филма са моста било онемогућено, филмско платно је било постављено уз сами мост, а кабина са апаратуром за пројектовање филма низводно. Интересантно је да су филмови приказивани са прекидима па је газда Јоса, тек после првог „чина“ пролазио кроз салу или башту и наплаћивао улазнице. Понекад је то било и комично, је су „клинци“ напуштали салу после првог „чина“, или када је карте наплаћивао Јоџин најмлађи син, „мангупчић“ Дача, који по неки динар није предавао оцу.

Не сећам се ко је био власник биоскопа „Круна“, али знам да га је „држао“ човек са надимком Цајлас. У сали овог биоскопа, била је мања позорница, па су поред филмских у њој одржаване и друге представе, у првом реду мађионичарске. Посебно је била интересантна представа, поштеног лопова Боре, који се за време окупације представљао као „BORRA mit swei R“ (са два Р). Он

се публици обраћао на српском и немачком језику, због присуства немачких војника и посебно је истицао своју партнерку из Бугарске уз напомене Frau Dimitrova und Ich (госпођа Димитрова и ја). Бора је дочекивао посетиоце, са њима се поздрављао, али и вадио новчанике, скидао ручне часовнике и др., а у току представе исте враћао власницима.

Писати о биоскопима у Параћину, а не поменути Марка Крњу била би велика неправда. Овај дошљак из Београда, настанио се у Параћину, у њему је живео боемским животом и у Параћину је сахрањен. Бавио се молерским послом, али је био прави уметник, да уместо данашњих билборда, нацрта велику глумицу Зеру Леандер, или Џонија Вајсмилера, олимпијског победника у пливању (као Тарзана), на рекламама за филмове у којима глуме, боље него велики број признатих сликара.

Филмови су се приказивали у поподневним и вечерњим часовима и дворане су скоро по правилу биле пуне, у оба биоскопа. Предратних филмова се не сећам, али се сећам оних који су приказивани за време окупације. То су по правилу били немачки филмови, по неки италијански, уметнички, али и пропагандни. Велики утисак на нас клинџе оставио је филм „Алказар“, који приказује догађаје у грађанском рату у Шпанији „обојено“ фашистичком идеологијом.

За време окупације приказиван је и први српски филм „Невиност без заштите“, који је снимио циркуски атлета Алексић.

Будући да је филм снимљен у Београду за време окупације, Алексић је имао доста проблема са Немцима, био је испитиван и замало да филм буде забрањен. Нажалост, то је била тек ситница у поређењу са оним што га је чекало после рата. Партизани су га извели на суд као издајника, а он се бранио да је уметник и да никакве везе са Немцима није имао. После свега, Алексић је ипак доживео дубоку старост и умро је у Београду 4. новембра 1985. године у својој 85. години.

А онда долази слобода и ера савремених филмова, обојених социјалистичком идеологијом, као што су: „Пастир Костја“, „Воз иде на исток“ или бајке као што је „Камени цвет“ и др. У то време се појављује и први југословенски ратни филм „Славица“ „обојен“ истом фарбом.

← Југословенски
ратни филм
„Славица“

На почетку друге половине прошлог века полако се пробијају амерички ревијски филмови попут филма „Бал на води“, са чувеном олимпијском победницом у пливању

Естер Вилијамс и комичарем Ред Скелтоном и латино-америчким оркестром Ксавијера Кугата и џез оркестром познатог трубача Харија Џемса.

Толико смо били жељни да гледамо филмове који нису совјетски „обојени“, да смо се такмичили ко је више пута (5-6) гледао неки филм другог жанра. То нам је био главни провод, а добар филм велико уживање, биоскопи су нас окупљали и преко њих смо се више дружили. Да ли ће „3D“ технологија повратити значај биоскопа и зближити људе?

Борко Качунковић

Информације из Удружења

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина у Београду, започело је рад у 2016. години, и до сада смо одржали три редовна окупљања, традиционално последњег уторка у месецу. Изашао је број 29 нашег гласила у јануару и ово је 30. Јубиларнио број у априлу.

На фебруарском окупљању 23.2.2016. је одржана и Годишња скупштина Удружења, као и представљање књиге за децу Волети ветар, ауторке Слађане Ристић и читање поетских прозних текстова о Петрусу, са гостима књижевницима Горданом Малетић и Игором Вукојевићем.

02. марта 2016. године је преминуо Велибор – Борко Качунковић, који је био наш дугогодишњи и уважени члан, један од оснивача Удружења Параћинаца у Београду и председник Скупштине Удружења Параћинаца. Удружење Параћинаца је у уторак 29. марта 2016. од 18.30 одржало вече **Сећања на господина Велибора - Борка Качунковића**, уз присуство чланова Боркове породице.

Активности Удружења се могу пратити и на нашем сајту, на коме можете пронаћи и архиву свих до сада изашлих бројева Параћинца у пдф формату. Поред тога отворили смо на сајту и нову страну са текстовима наших чланова и сарадника. Фејсбук профил Удружења Параћинаца је веома посећен и на њему се такође могу пратити информације о активностима Удружења. Придружите нам се на профилу Удружења.

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина

Захваљујемо се на сарадњи појединцима и колективима који су помогли излазак овог броја и позивамо будуће поклонице нашег гласила на сарадњу.

ПАРАЋИНАЦ
Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

СПОРТ

Почело фудбалско пролеће

Започела је пролећна фудбалска сезона 2015/16 у Зони Запад у којој Параћин има два представника: Јединство и СФС Борац. Јединство је убедљиво на првом месту са освојених 55 бода, после 19 кола. Прва три меча у пролећном делу сезоне и исто толико победа за Јединство.

Наш други представник екипа СФС Борца је такође стартовао одлично и у прва четири кола забележио је три победе и један реми.

Табела Зоне Запад 2014/15

Tabela

Tabela	Domaćin	Gost	Polusezona	Forma	Golovi						
Poz	Tim			UT	PB	N	PR	DG	PG	GR	BOD
1	 Jedinstvo (P)			19	18	1	0	61	13	+48	55
2	 Kopaonik			19	10	5	4	31	21	+10	35
3	 Levač			19	9	3	7	25	25	0	30
4	 Kosanica			19	9	2	8	33	22	+11	29
5	 Juhor			19	8	5	6	29	25	+4	29
6	 Žitorađa			19	8	4	7	27	20	+7	28
7	 Bošnjane			19	7	4	8	30	30	0	25
8	 Lugomir			19	7	4	8	17	22	-5	25
9	 Sloga (Ć)			19	6	6	7	15	20	-5	24
10	 SFS Borac			19	6	5	8	20	22	-2	23
11	 FUD			19	7	2	10	24	29	-5	23
12	 Jedinstvo (M)			19	6	5	8	20	35	-15	23
13	 Poljoprivrednik			19	6	4	9	26	34	-8	22
14	 Rembas			19	6	4	9	22	30	-8	22
15	 Župa			19	5	3	11	23	36	-13	18
16	 Morava			19	4	3	12	24	43	-19	15

С.Т.Ж.

Позив свим члановима и пријатељима нашег Удружења за сарадњу у нашем гласилу је стално отворен. Сваки користан текст, идеју, вест, коментар, информацију можете откуцати и послати нам на e-mail

udruzenje.paracinaca@gmail.com

Врло радо ћемо то објавити и поделити са осталим члановима удружења на страницама нашег гласила или на интернет презентацији или на Facebook профилу.

Хвала.

Редакција Гласила Параћинац

Гласило удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Редакцијски одбор: др Саша Живановић (главни уредник) **Борко Качунковић**,

Петар Живановић, Дејан Лазаревић, Слађана Ристић (секретар редакције).

Техничка припрема и уређење: др Саша Живановић

Адреса: бул. Деспота Стефана 12, Београд

веб адреса: www.paracinac.com